

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže ve věci

žalobkyně: **RailCity Vyšehrad s.r.o., IČO 281 44 473**
se sídlem Svobodova 86/2, Praha 2, Svobodova 86/2, IČO 281 44 473,

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,**
se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, sp. zn. S-MHMP
1828940/2014/SUP/Lo, č. j. MHMP 692895/2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby (dále též „stavební úřad či SÚ“), ze dne 6. 11. 2014 č.j.výst.: OV/094146/O-4/2014/Ros, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle ust. § 181 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve znění pozdějších předpisů tím, že *1/neprovedla nezbytné úpravy havarijního stavu korunních říms, ozdobných fasádních prvků a komínu v západním křídle (dále jen „nezbytné úpravy“) v souladu s navrženým opatřením ve statickém posouzení stavu nadstřešního zdiva zpracovaným Ing. J. Š. (ze dne 14. 1. 2014) ve lhůtě do 22. 8. 2014, a 2/nepředložila harmonogram prací „nezbytných úprav“ stavebnímu úřadu ve lhůtě 3 dnů po obdržení*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

výzvy ke zjednání nápravy, tedy do 18. 7. 2014, což bylo stavebním úřadem zjištěno při kontrolní prohlídce dne 4. 9. 2014, a za tato jednání jí byla uložena dle § 181 odst. 6 písm. b) stavebního zákona pokuta v částce 100 000 Kč, a dle § 79 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb. uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobkyně v žalobě popsala skutkový stav, průběh správního řízení a v *prvním žalobním bodu* tvrdila nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro *zneužití diskreční pravomoci při stanovování lhůt* obvyklých při projednání žádosti, nebo popř. až cílené uložení nesplnitelné podmínky. K tomu poukázala na výzvu SÚ ze dne 17. 1. 2014 (dále též „výzva ze dne 17. 1. 2014“), aby žalobkyně do 31. 1. 2014 projednala s odborem památkové péče MHMP (dále též „odbor památkové péče“) navržené úpravy budovy a do 20. 2. 2014 provedla nezbytné úpravy havarijního stavu korunních říms, ozdobných fasádních prvků a komínu v západním křídle v souladu s navrženým opatřením ve statickém posouzení stavu nadstřešního zdiva zpracovaným ing. J. Š. ze dne 14. 1. 2014 (dále též „nezbytné úpravy“). Dále odkázala na výzvu ze dne 10. 7. 2014 (dále též „výzva ze dne 10. 7. 2014“), aby 1/ provedla nezbytné úpravy do 22. 8. 2014, 2/ předložila harmonogram prací nezbytných úprav stavebnímu úřadu (dále též „harmonogram prací“) ve lhůtě 3 dnů po obdržení výzvy, 3/ oznámila zahájení nezbytných úprav stavebnímu úřadu a zároveň předložila doklad o tom, kdo stavbu bude provádět dle § 152 a § 160 stavebního zákona před zahájením prací. Podle žalobkyně SÚ pominul délku trvání zpracování stanoviska odborem památkové péče, které si vyžádalo několik měsíců. Tím žalobkyně přišla o nesnadně získaného dodavatele díla a neměl jiného, na to žalovaného upozornila, ale ten v rozporu s § 8 nedbal. Na výzvu k předložení harmonogramu žalobkyně reagovala navržením lhůty alespoň do 30. 9. 2014, ale odezvy se nedočkala. Místo toho provedl SÚ dne 4. 9. 2014 kontrolní prohlídku k ověření splnění výzvy z 10. 7. 2014. Takový postup považuje žalobkyně za šikanózní, v rozporu se základními zásadami správního řízení, závěry prohlídky nemohou sloužit jako podklad k posouzení, zda žalobkyně spáchala správní delikt. Navíc SÚ ignoroval její žádosti, připomínky a tvrzení o neúčelnosti „záplatování“ stavby. Následně dne 15. 9. 2014 oznámil SÚ zahájení řízení o správním deliktu. K tomu žalobkyně v podání ze dne 1. 10. 2014 uvedla, že problém opadávání omítky z ozdobných fasádních prvků je řešen instalací záchytných sítí, které tomu brání. Výtka nezbytných úprav je nepřipadná a neaktuální s ohledem na žádost žalobkyně o stavební povolení k celkové rekonstrukci budovy, ta je zabezpečena a nehrozí žádné nebezpečí, když základní udržovací práce byly ke dni oznámení o zahájení řízení provedeny. Žalobkyně je pokutována za stav, do kterého státní orgány samy budovu uvedly a zpoždění s opravou je rovněž způsobeny orgány veřejné správy, kdy musela čekat na vydání stanoviska odboru památkové péče a na stavební povolení.

3. Po vydání prvostupňového rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl, čímž jí zkrátil na právech, neboť opominul posoudit *nezákonný postup SÚ, který si měl podle § 2 odst. 3, 4 a § 3 správního řádu vyžádat podklady pro rozhodnutí*. Protože tak neučinil, mělo být jeho rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím zrušeno. Za nesprávné považovala též závěry žalovaného o tom, že žalobkyně *nesplnila § 154 odst. 1 písm. a), b) stavebního zákona*, neboť není zřejmé, jaké podklady ze správního spisu vzal v potaz a jakými vahami se řídil, jeho závěry jsou účelovým vytržením z kontextu celého řízení, neodpovídají okolnostem případu a nešetří její práva. Žalobkyně byla připravena provést nezbytné práce, ale kvůli průtahům s odborem památkové péče musela zrušit kontrakt s dodavatelem a nalezení nového si vyžadovalo čas delší, než datum 15. 9. 2014, kdy bylo zahájeno řízení o deliktu. Žalobkyni není ani zřejmé, jak mohla porušení uložené povinnosti zabránit, když navrhovala termín 30. 9. 2014, ale kontrolní prohlídka byla 4. 9. 2014. Mylné jsou rovněž závěry žalovaného, že se jedná o *opakované porušení stavebního zákona*, když žalobkyně podává proti uloženým sankcím odvolání a žaloby. Žalobkyně tak činí v přesvědčení, že jsou sankce nezákonné. Žalovaný bezvýhradně převzal posouzení

SÚ při kontrolní prohlídce 6. 11. 2014, tedy mimo oznámený harmonogram prací, a nezkoumal, zda je pracovník SÚ schopen pouhým pohledem posoudit detaily štukování ve výšce od cca 7 m do cca 15 m z chodníku. Závěry žalovaného jsou v rozporu s principem dobré správy dle § 2 správního řádu.

4. V *druhém žalobním bodu* žalobkyně brojila proti *výši uložené pokuty*, kterou považovala za nepřiměřenou. Tvrdila, že vyvíjela a vyvíjí činnost směřující k odstranění závad na budově a k tomu měl dospět žalovaný. Záměrem žalobkyně je komplexní rekonstrukce budovy, vede proto stavební řízení, přičemž územní rozhodnutí nabylo právní moci teprve v říjnu 2013 a stavební povolení na konci dubna 2015. Objekt je zabezpečen proti vniknutí cizích osob a průběžně jsou prováděny provizorní opravy zabráňující další destrukci. Ve spolupráci s Národním památkovým ústavem (dále též „NPÚ“) provedla pasportizaci významných prvků včetně návrhu na restaurátorskou obnovu a poskytuje součinnost správním orgánům. Je tak dán důvod pro *upuštění od potrestání*, k tomu žalovaný ani nepřihlédl a uložil pokutu ve značné výši 100 000 Kč.

5. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na smysl ust. § 134 odst. 2 stavebního zákona vést vlastníka stavby k plnění povinnosti po celou dobu její existence udržovat stavbu tak, aby se zabezpečoval její dobrý stav, nedocházelo ke znehodnocování, a co nejvíce se prodlužovala její uživatelnost, tím spíše, že v dané věci je stavba nemovitou kulturní památkou. Výzva vycházela z kontrolní prohlídky dne 22. 5. 2014. Odpovědnost žalobkyně je objektivní. Žalobkyně neplnila povinnost vlastníka stavby dle § 154 odst. 1 stavebního zákona opakovaně. K tomu poukázal na konkrétní porušení s odkazem na konkrétní soudní řízení u zdejšího soudu, v nichž byly žaloby žalobkyně zamítnuty (3 A 15/2014, 9 A 16/2014, 3 A 100/2014). Závady na stavbě, které ji znehodnocovaly, byly zjištěny již 6. listopadu 2012. Od tohoto data byla žalobkyně nucena k plnění povinností dle § 154 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Námitku dodavatele stavby a průtahů na straně odboru památkové péče žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil. Problémy s nalezením nového dodavatele žalobkyně tvrdila, ale nedoložila, ač byla v dřívějších projednáních deliktů upozorněna na § 182 odst. 1 stavebního zákona a možnosti zprostit se odpovědnosti. Žalovaný ani jeho předchůdci stavbu nikdy nevlastnili. Žalobkyně koupí stavby převzala nejen práva, ale i povinnosti. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 11. 2014, tedy až po 30. 9. 2014. Závěr SÚ nevycházel pouze z uvedených termínů k odstranění závady stavby, ale posuzoval také vyjádření žalobkyně ze dne 1. 10. 2014. a návrh žalobkyně ze dne 14. 10. 2014, kde navrhla změnu harmonogramu prací z důvodu zdravotních komplikací dodavatele, aniž by toto tvrzení jakkoli doložila s ohledem na objektivní odpovědnost. SÚ si byl vědom, že dobu vydání závazného stanoviska odborem památkové péče nemohla žalobkyně ovlivnit a proto jí pro odstranění závad stanovil ve výzvě ze dne 10. 7. 2014 přiměřené lhůty nově. Stavem stavby dne 6. 11. 2014 se prvostupňové rozhodnutí nezabývalo, pracovník SÚ není věcně ani odborně způsobilý posoudit detaily štukování, není to ani znakem skutkové podstaty deliktu, za který byla uložena pokuta. Žalovaný proto nesouhlasil s upuštěním od potrestání, zdůraznil, že se žalobkyně dopouští protiprávního jednání dle § 154 odst. 1 stavebního zákona opakovaně a vytváří podmínky pro znehodnocování nemovité kulturní památky. Upozornil, že po uložení pokuty dal dne 16. 4. 2015 NPÚ podnět podle části páté zákona č. 20/1978 Sb., o památkové péči na základě zjištění ze dne 23. 4. 2015 o možném dalším nevratném poškození hodnot stavby, potažmo zániku chráněných hodnot této kulturní památky, součástí podnětu je fotodokumentace z téhož dne.

7. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

8. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle ust. § 51 dost. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Důkazy, které žalobkyně navrhovala, soud neprováděl, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, jejich provádění by proto bylo nadbytečné.

9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterým je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

10. K *prvnímu žalobnímu bodu* z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že dne 21. 1. 2014 vydal SÚ výzvu ke zjednání nápravy, kterou pod bodem 1 žalobkyni uložil, aby projednala s odborem památkové péče navržené úpravy předmětné nemovitosti (domu č.p. 86, S. 2, P. 2) a pod bodem 2, aby provedla nezbytné úpravy (dále též „výzva ze dne 21. 1. 2014“). Tato výzva nebyla žalobkyní splněna i z důvodu, že nebylo získáno stanovisko odboru památkové péče. SÚ proto vydal rozhodnutí ze dne 24. 3. 2014, aby uvedené žalobkyně splnila do 15. 5. 2014. Při kontrolní prohlídce dne 22. 5. 2014 bylo SÚ zjištěno, že náprava dle rozhodnutí ze dne 24. 3. 2014 nebyla splněna, neboť stanovisko odboru památkové péče dosud nebylo vydáno. Dne 20. 6. 2014 obdržel SÚ souhlasné stanovisko odboru památkové péče, které žalobkyně ke splnění výzvy ze dne 17. 1. 2014 potřebovala, a které SÚ považoval za překážku splnění povinnosti uložených žalobkyní. Opatřením citovaného stanoviska však překážka pominula. Až za tohoto stavu bylo výzvou podle § 134 odst. 2 stavebního zákona ze dne 10. 7. 2014 žalobkyni uložena povinnost, mj., provést nezbytné úpravy havarijního stavu korunních říms, ozdobných fasádních prvků a komínu v západním křídle v souladu s navrženým opatřením ve statickém posouzení stavu nadstřešního zdiva zpracovaným Ing. J. Š. ze dne 14. 1. 2014 ve lhůtě do 22. 8. 2014, a předložit harmonogram prací „nezbytných úprav“ stavebnímu úřadu ve lhůtě 3 dnů po obdržení výzvy (dále též „výzva ze dne 10. 7. 2014“). Ve sdělení ze dne 22. 7. 2014 žalobkyně uvedla, že „kontrahovaný dodavatel stavebních prací je plně vytížen jinými zakázkami a nemůže proto vyhovět“ aniž by své tvrzení jakkoli doložila, např. uzavřenou smlouvou, termínem dodávek, korespondencí atp. Současně ve sdělení navrhla prodloužení lhůty k provedení prací do 30. 9. 2014 a k předložení harmonogramu prací do 8. 8. 2014. Dne 4. 9. 2014 provedl SÚ kontrolní prohlídku stavby za účelem ověření splnění výzvy ze dne 10. 7. 2014, ale zjistil, že na stavbě nebyly provedeny žádné stavební úpravy, práce nezbytných úprav nebyly zahájeny, harmonogram prací nebyl předložen, z fasády se do záchytných sítí uvolnily kusy omítek a zdiva (protokol ze dne 4. 9. 2014). Dne 16. 9. 2014 bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení o správním deliktu ze dne 15. 9. 2014 včetně poučení o procesních právech. Na to žalobkyně reagovala sdělením ze dne 1. 10. 2014, kde poukázala na instalaci záchytných sítí, které problém opadávání omítky účinně řeší, a měla za to, že je výtka nezbytných úprav nepřipadná a neaktuální, neboť podle odborníků není uchycení nezbytné a smysluplné, budova je zabezpečena, nebezpečí nehrozí, zásadní je získání stavebních povolení a souhlasu památkové péče k rekonstrukci a opravě (sdělení ze dne 1. 10. 2014). Po vydání prvostupňového rozhodnutí uplatnila žalobkyně odvolání, kde namítala obdobně jako v podané žalobě. Žalovaný plně vešel na závěry SÚ, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

11. Žalobní námitka není důvodná. Jak soud ověřil ze spisového materiálu, byl skutkový stav správními orgány zjištěn dle § 3 správního řádu, podle kterého „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“. Správní orgány obou stupňů postupovaly rovněž v souladu s dalšími žalobkyní namítanými ustanoveními správního řádu, soud jejich porušení nezjistil. Tvrzení žalobkyně o porušení správního řádu tak zůstala právě jen v rovině tvrzení a soud je vnímá jako ničím neprokázaná stanoviska žalobkyně vedená snahou vyhnout se objektivní odpovědnosti za správní delikt. Prostý nesouhlas žalobkyně se závěry správních orgánů však nemůže bez dalšího založit nezákonnost jejich rozhodnutí. K tomu soud podotýká, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že je žalobkyně za obdobné správní delikty správními orgány sankcionována opakovaně a žaloby jsou zdejší soudem pro nedůvodnost zamítány (např. ve věci sp. zn. 9 A 16/2014, sp. zn. 3 A 100/2014 a sp. zn. 3 A 15/2014).

12. Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že žalobkyně nerespektovala v plném rozsahu výzvu SÚ ze dne 10. 7. 2014 podle § 134 odst. 2 stavebního zákona a ve stanovené lhůtě nápravu v požadovaném rozsahu nezjedнала. O tom svědčí kontrolní prohlídka SÚ dne 4. 9. 2014. V této souvislosti soud odmítá tvrzení žalobkyně o zneužití diskreční pravomoci správního orgánu při stanovení lhůt a cílené uložení nesplnitelné podmínky. Předně soud uvádí, že o povinnosti zjednat nápravu žalobkyně věděla již od výzvy ze dne 21. 1. 2014. Délka lhůt, které jí SÚ stanovil výzvami ze dne 21. 1. 2014 a ze dne 23. 4. 2014, není v dané věci relevantní a nemohlo jimi být zasaženo do práv žalobkyně. Je tomu tak proto, že podle podkladů spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, nebylo k nesplnění těchto výzev při ukládání sankce za správní delikt přihlíženo proto, že k vydání stanoviska odboru památkové péče došlo až dne 16. 6. 2014. Rozhodná je v projednávané věci až výzva ze dne 10. 7. 2014, která stanovila lhůtu pro provedení nezbytných úprav do 22. 8. 2014 a pro předložení harmonogramu prací do 3 dnů od obdržení výzvy. Takové lhůty soud shledává za daného skutkového stavu, kdy žalobkyně věděla o nutnosti konat již od 21. 1. 2014, přiměřené. Nadto žalobkyně v reakci na výzvu ze dne 10. 7. 2014 v podání došlém SÚ dne 22. 7. 2014 uvedla, že byla ochotna a připravena „předmětné dílčí opravy“ provést již v únoru 2014, pro chybějící stanovisko odboru památkové péče tak však neučinila. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně o splnění povinnosti věděla a byla připravena tak učinit již v únoru 2014. Neobstojí tak její tvrzení, že lhůty stanovené ve výzvě ze dne 10. 7. 2014 byly krátké a že správní orgán nedbal vzájemného souladu postupu odboru památkové péče, když právě z toho důvodu až s odstupem několika týdnů po vydání stanoviska tímto odborem SÚ k vydání výzvy ze dne 10. 7. 2014 přistoupil. Žalobkyně v reakci na výzvu podáním ze dne 17. 7. 2014 požádala o prodloužení lhůty pro předložení harmonogramu prací na konci prvního srpnového týdne (8. 8. 2014) a pro provedení nezbytných úprav do 30. 9. 2014 z důvodu zajišťování jiného dodavatele, neboť kontrahovaný dodavatel je plně vytížen. Svá tvrzení o vytíženosti nasmlouvaného dodavatele a nutnosti vyhledat jiného však nijak nedoložila a SÚ tak právem očekával splnění povinností z výzvy ze dne 10. 7. 2014 ve stanovené lhůtě. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, a ani ke dni konání kontrolní prohlídky SÚ dne 4. 9. 2014 povinnosti uložené výzvou ze dne 10. 7. 2014 žalobkyně nesplnila, dopustila se správního deliktu podle § 181 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, podle kterého *právníká*

osoba se jako vlastník stavby dopustí správního deliktu tím, že rozporu s § 134 odst. 2 nebo 3 nezjedná nápravu nebo nepředloží doklady ve lhůtě stanovené stavebním úřadem ve výzvě nebo rozhodnutí, ve spojení s § 134 odst. 2 téhož zákona, podle kterého zjistí-li stavební úřad při kontrolní prohlídce stavby závadu nebo vyžaduje-li to přesnost a úplnost zjištění podle § 133 odst. 2, vyzve podle povahy věci stavebníka, osobu, která zabezpečuje odborné vedení provádění stavby a má pro tuto činnost oprávnění podle zvláštního právního předpisu (dále jen "stavbyvedoucí") nebo osobu vykonávající stavební dozor anebo vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednali nápravu. K tomu je třeba dodat, že žalobkyně ani v jím avizovaném prvním týdnu srpen 2014 (do 8. 8. 2014) harmonogram prací nepředložila, stejně tak v jí uváděné lhůtě do 30. 9. 2014 (po zahájení správního řízení) neprovedla nezbytné úpravy, nestalo se tak ani po vydání prvostupňového rozhodnutí, v odvolacím řízení, po vydání rozhodnutí žalovaného a ani v podané žalobě nic takového netvrdí. Počinání žalobkyně tak soud vnímá jako snahu o oddalování splnění povinností.

13. Žalobkyni tak byla právem za daný správní delikt uložena pokuta podle § 181 odst. 6 písm. b) ve výši 100 000 Kč. Soud k tomu opětovně zdůrazňuje, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, neboť celý průběh správního řízení je řádně zdokumentován a z listin, které jsou součástí spisového materiálu, jež si soud od žalovaného vyžádal k přezkumu zákonnosti rozhodnutí a z něhož soud vychází, jednoznačně vyplývá, že ke dni kontrolní prohlídky stavby dne 4. 9. 2014 nebyly povinnosti uložené výzvou ze dne 10. 7. 2014 žalobkyní splněny, a to ani povinnost předložit harmonogram prací, k čemuž se sama žalobkyně v reakci na výzvu zavázala ke dni 8. 8. 2014. Soud neshledal, že by správní orgány jednaly v rozporu se základními principy správního řízení, neboť takový závěr nelze z obsahu správního spisu učinit. Právě naopak je z něj zřejmé, že správní orgány všem základním zásadám správního řízení dostály, zjistily řádně a úplně skutkový stav, umožnily žalobkyni výkon jejích procesních práv, poskytly jí potřebná poučení, šetřily její práva i zohledněním skutečnosti, že stanovisko odboru památkové péče bylo vydáno až po uplynutí lhůt ve výzvách ze dne 21. 1. 2014 a ze dne 24. 3. 2014, a při zkoumání, zda byla naplněna skutková podstata daného správního deliktu, vyšly až z nesplnění lhůt, stanovených ve výzvě ze dne 10. 7. 2014.

14. Nerozhodná je polemika žalobkyně o tom, které řešení při zjednání nápravy je účinnější a že prokazatelně účinným je nainstalovaná záchytná síť. Taková argumentace žalobkyně se mívá s ustanovením § 134 odst. 2, resp. § 181 odst. 2 písm. e) stavebního zákona. Žalobkyně byla povinna respektovat výzvu SÚ, a pokud tak ve stanovené lhůtě neučinila, je právem postihována za správní delikt, kterého se dopustila. Odpovědnost za daný správní delikt je objektivní (bez zavinění), postačí, aby bylo prokázáno porušení zájmů chráněných zákonem (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 Ads 171/2009), a tak tomu bylo v projednávané věci. Soudu není zřejmé, z jakých důvodů prohlašuje žalobkyně prohlídku dne 4. 9. 2014 za rozpornou se zákonem, když se jedná o výkon státního dozoru, který stavební zákon výslovně v ust. § 132 a násl. předpokládá. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jednoznačně vyplývá, jaké podklady správního spisu vzaly za nosné pro posouzení věci, na jednotlivá zjištění ve spojení s konkrétní skutečností poukazují a vypořádávají se i s oponentním stanoviskem žalobkyně až již v podáních před vydáním prvostupňového rozhodnutí, tak v odvolání. Jako neopodstatněné soud shledává i tvrzení žalobkyně o tom, že nemůže za stav budovy a je sankcionována za nečinnost správních orgánů, které před ní budovu vlastnily. K tomu

soud připomíná ust. § 154 odst. 1 stavebního zákona a z něj vyplývající povinnosti vlastníka udržovat stavbu tím spíše, že se jedná o kulturní památku. Nadto svá tvrzení o předchozím vlastnictví stavby Hlavním městem Prahou neprokázala a žalovaný jej popírá. Zcela irelevantní je v dané věci rovněž otázka odbornosti pracovníka SÚ při prohlídce dne 6. 11. 2014, neboť z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, že k této kontrolní prohlídce nepřihlížely a stavem stavby k tomuto datu se nezabývaly. Opakovanost jednání žalobkyně soud konstatoval již shora s poukazem na zjištění učiněná ze své rozhodovací činnosti. K tomu jen dodává, že závady na stavbě, které ji znehodnocují, byly zjištěny již před datem výzvy ze dne 10. 7. 2014 (i před výzvami ze dne 21. 1. 2014 a 24. 3. 2014) a byly poté sankcionovány ve správních řízeních, jejichž závěry/rozhodnutí byly následně předmětem přezkumu u tohoto soudu.

15. Soud nevešel ani na obranu žalobkyně ve *druhém žalobním bodu* o nepřiměřené výši pokuty. Soud k tomu poukazuje na zjištěný skutkový stav a ustanovení § 181 odst. 6 písm. b) stavebního zákona, podle kterého lze za správní delikt podle odst. 2 písm. e) ve spojení s § 134 odst. 2 stavebního zákona uložit pokutu až do výše 200 000 Kč, přičemž žalobkyně dostala pokutu ve výši 50 000 Kč, tedy v dolní polovině zákonné sazby. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že byl v jejím případě dán důvod pro upuštění od potrestání a že k tomu žalovaný nezákonně nepřihlédl. Žalobkyně své povinnosti vyplývající ze stavebního zákona prokazatelně nesplnila, neboť ve stanovené lhůtě nezjedнала nápravu, kterou jí stavební úřad výzvou uložil. Žalobkyně porušila ustanovení § 181 odst. 2 písm. e) a svým jednáním naplnila skutkovou podstatu daného správního deliktu. Soud ve shodě se žalovaným dodává, že pokuta musí být dostatečně citelná, aby působila preventivně a motivovala účastníky řízení ke splnění jejich povinností. Žalobkyně si musí být vědoma povinnosti dodržovat stavební předpisy, a pokud ohrozí veřejný zájem, jak tomu bylo v projednávané věci, musí předpokládat, že za to bude sankcionována. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, že by uložená pokuta neodpovídala jejím majetkovým poměrům a z obsahu spisového materiálu se taková skutečnost nepodává. K tomu soud poukazuje na usnesení ze dne 30. 6. 2015, č. j. 9A 133/2015-15, kterým žalobkyni nepřiznal odkladný účinek žaloby, neboť pouhý odkaz na možný vznik újmy nepovažoval za postačující, když žalobkyni ohledně existence újmy stíhá nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, a žalobkyně svá tvrzení nijak neprokázala.

16. Soud neshledal důvod ani pro moderaci uložené pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že pokuta uložená ve výši 50 000 Kč za daného skutkového stavu není pokutou zjevně nepřiměřenou, ale že její výše odpovídá danému porušení zákona a zákonnému rozpětí stanoveném v § 181 odst. 6 písm. b) stavebního zákona v rozmezí od 0 – 200.000,- Kč. Pokuta tak byla uložena při dolní hranici zákonné trestní sazby. Skutečnost, že žalobkyně provádí zabezpečení ozdobných fasádních prvků nad hlavní římsou objektu, zabezpečila objekt před vniknutím cizích osob, provádí kroky k zabránění jeho destrukci a ve spolupráci s NPÚ provedla v lednu 2014 pasportizaci významných umělecko-řemeslných prvků včetně návrhů na jejich restaurátorskou obnovu, nemohla úvahu soudu o nesplnění podmínek pro moderaci trestu zvrátit, neboť nemá přímou souvislost se správním deliktem, za nějž byla žalobkyně sankcionována.

17. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, procesně úspěšnému žalovanému však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. února 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu